

Hodnocení bakalářské práce Markéty Tobolové Problematika červené knihovny ve 30. letech 20. století.

Domnívám se, že kdysi K. Čapek a později O. Sirovátka a zejména D. Mocná již svět textů (nejen) tzv. červené knihovny představili, analyzovali, okomentovali a především plně rehabilitovali způsobem, jenž jej - při evidentním zachování veškerého respektu k tématu do jisté míry „lehčímu“ - plně respektuje, prostě – obhájili jeho *raison d'être* a uchovali mu i nezbytnou vážnost.

Může být snadné pro mladého čtenáře do tohoto světa vstoupit, může být nelehké v něm setrvat bez úsměvů či úsměšků, nejobtížnější může být uvěřit, že něčemu tak „naivnímu“, či primitivnímu“ mohly věřit a o něčem takovém snít (!) tisícovky čtenářek, dívek, žen a paní bez rozdílu vzdělání, věku atd. Upřímně – nepostřehl jsem, co nového „nad“ předložené výše zmíněnými předložená práce nabízí, z poznámek pod čarou je zřejmé, jak úzkostlivě se „mistrů“ bakalaristka drží, jako by se vlastního pohledu obávala či jako by vlastní pohled byl nežádoucí; cenné mohlo být naplnění jednoho z cílů zmíněných autorkou v Závěru práce: „... a také se pokusit dohledat důvod oblíbenosti tohoto žánru mezi čtenářkami“ (s. 39); domnívám se – žel – že sl. Tobolová nedocenila zcela význam slovesa „dohledat“, neb případné výsledky „hledání“ či „pátrání“ v práci postrádám (neberu-li v úvahu informace toliko obecné předané již kdysi autory zmíněnými či dalšími). Oceňuji úsilí, s nímž se bakalaristka autorek (jistě i autorů) „pokleslých“ románek zastává, oceňoval bych více, našla-li by odvahu přiložit k textům psaným kdysi i pro mladé ženy její věkové kategorie i názor svůj, nepovažuji za něj sterilní konstatování typu „mnohými čtenáři je tento názor opovrhován.“, „je samozřejmě naivní idealizovat si svůj skutečný život...“ či „každý čtenář je svéprávný jedinec, a proto je jen jeho subjektivním rozhodnutím...“ nebo „červená knihovna patří mezi žánry, které jsou čtenáři již několik desetiletí vyhledávány a čteny“. To všechno vím a je mi to známo již několik desetiletí, ale co dál? Co mi tedy práce nabízí nad toto?

V práci jsou desítky chyb a chybiček, drobných, závažnějších, pravopisných, formálních, dovolím si předpokládat, že o nich autorka ví; mé hodnocení neovlivňují, jsou pouze pandánem.

Práce doporučuji k obhajobě s návrhem klasifikovat ji jako dobrou.

V Plzni 28. 7. 2016

Jiří Staněk